

ma kaskwatatjatte melest olli temma ühte-
 puhko üks wäsimatta tõteggija, jummalas-
 kartlik ja armastaja tütar. Sel wannal
 mehhel, kes liggi kahheksakümme aastat
 wannaks sai, olli se lahke holas perre-kas-
 watik üks wagaa hing, kes temma wan-
 nodusse nõdrusse sees temmale keige sure-
 maks abbiks sai, ja kes tüddimatta temma
 eest hoolt kandis. Temma wimiste ello-
 päwade sees se noor inimenne ei lahkund
 paigastki ei päwal egaa õõl temma surma
 modi jurest ärra, ja kui temma tunnike olli
 temmale jõudnud, siis Maria panni tän-
 nalikko pissarattega temma silmad finni.

Monni aasta pärrast sedda aega olli
 üks noor mees omma teereisi peäl seält liin-
 nast selle kulla kõrtsi sanud ja seisis ukse
 peäl siis, kui se illus priist tüdruk seält
 möda läks. Noor mees ehmatas nago
 ärra selle tüdruko wäga kanna näo
 ja illusa teggomodi pärrast, watis tüf aega

temma järrele ja kulas kõrtsmikko käest,
 kes temma piddi ollema, üteldes, et ei ol-
 nud ei ammogi üht nisugaust näagusat
 noort ümmardajat näinud. Kõrtsmik was-
 tas: Meiegi arwame tedda mitte üksnes
 keige illusamaks koggone siit küllast, waid
 temma on iggapiddi üks üena au- wäart
 noor inimenne. Kahheksateistkümmne aasta
 eest olli se wanna tadikenne seäl Willemi
 perres tedda lada ajal teie liinast kui üena
 mahha äetud armeto lapsokest leidnud, ja
 tedda nago lada- kingiks omma minniale
 lubband. Omma lahke, tõteag ja ja jum-
 malakartlikko mele pärrast on ta keige nore
 rahwa heaks õppetuseks sanud, ja sest et
 temmal ühtlase ni tassased allandikkud wi-
 sid on, ei ükski ei kactse tedda mitte, waid
 keif hoiawad armastusse melega temma
 pole. Se peäle ütles noor teekäna: „Oh
 saaks ma tedda weel üksford nähha!“
 Nigga mis tarwis se küll olleks, ehk mis
 kassjo teile sest tulleks, ütles teine. Sest